



רע"פ 2966/13 - א.נ. נ' מדינת ישראל

רע"פ 2966/13 - א.נ. נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 2966/13

רע"פ 2907/13

המבקש ברע"פ 2966/13:

א.נ.

המבקש ברע"פ 2907/13:

ארנולד דוידוב

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[05.05.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 4.4.2013, בתיק עפ"ג 54703-05-12,

שניתן על-ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא; ו- ח' כבוב

בשם המבקש ברע"פ 2966/13 - עו"ד גיל פרידמן

בשם המבקש ברע"פ 2907/13 - עו"ד משה שרמן

החלטה

1. לפניי שתי בקשות רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, שניתן על ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה, ג' קרא ו-ח' כבוב, בתיק עפ"ג 54703-05-12, מיום 4.4.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורם של המבקשים על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו, אשר ניתן על ידי כב' השופט ב' שגיא, בת"פ 1840-08-11, מיום 1.5.2012.

בד בבד עם הגשת בקשות רשות הערעור, הגישו המבקשים בקשות לעיכוב ביצוע עונשי המאסר אשר הושטו עליהם. בהחלטתי מיום 25.4.2013, הוריתי על עיכוב ביצוע עונשי המאסר עד להכרעה בבקשות רשות הערעור.

רקע והליכים קודמים

כתב האישום המתוקן



2. נגד המבקשים הוגש כתב אישום מתוקן, המתייחס לאותה פרשה, שבמסגרתה קשר המבקש ברע"פ 2699/13 (להלן: המבקש 1) קשר עם אדם נוסף (הנאשם 3), להתפרץ לדירת מגורים בתל-אביב, אשר בבעלות המתלונן (להלן: המקום או הדירה). על פי העובדות המתוארות בכתב האישום המתוקן, ביום 21.7.2011, בין השעות 02:20-03:15 בלילה, הגיעו המבקשים למקום, ביחד עם הנאשם 3, ברכב מסוג "יונדאי", כאשר המבקש ברע"פ 2907/13 (להלן: המבקש 2) נהג ברכב, וכשהשלושה מצוידים בכלי פריצה, ומפתח מותאם לדירת המתלונן. על פי כתב האישום המתוקן, בהמשך לכך, התפרצו המבקש 1 והנאשם 3 בצוותא חדא לדירת המתלונן, על-ידי כך שפתחו את הדלת הנעולה, באמצעות העתק המפתח שהחזיקו ברשותם, ונכנסו לדירה במטרה לגנוב. המבקש 2 סייע להם, בכך שהמתין ברכב, על מנת למלטם מהמקום. כאשר נעצרו המבקשים והנאשם 3, הסתבר כי הם החזיקו בצוותא ברכב את כלי הפריצה הבאים: בלוני גז, לום, ג'בקה, פטיש ידית, כלי חיתוך אברזימי, דיסק חיתוך, זוגות כפפות, כובעים וגרביים.

3. בגין המעשים המתוארים, יוחסו למבקש 1 ולנאשם 3 העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; וכן החזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

למבקש 2, יוחסו במסגרת כתב האישום המתוקן, עבירות אלה: סיוע להתפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין; וכן החזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

הדיון בבית משפט השלום

4. ביום 7.12.2011, הרשיע בית משפט השלום בתל אביב-יפו את המבקשים ואת הנאשם 3 בביצוע העבירות אשר יוחסו להם בכתב האישום המתוקן, וזאת על יסוד הודאתם. בטרם גזר את דינם, הורה בית משפט השלום על עריכת תסקיר שירות המבחן בעניינם של המבקשים, והנאשם 3.

5. ביום 1.5.2012, גזר בית משפט השלום את עונשם של המבקשים, תוך שנתן דעתו לחומרת העבירות; לתכנון המוקדם של המעשים; ולמגוון כלי הפריצה שנתפסו בחזקתם של המבקשים. בית משפט השלום קבע כי ההתפרצות, מושא תיק זה, נמצאת ברף חומרה גבוה, שכן "אין המדובר בדירה אקראית, אלא המדובר במעשה שנעשה מתוך מחשבה ברורה ותכנון, עובר ליום ביצועו". עוד שקל בית המשפט, את עברם הפלילי של המבקשים וציין, כי לחובתו של המבקש 1 עומדת הרשעה בעבירה של החזקת נשק שלא כדין והחזקת רכוש חשוד כגנוב, משנת 2002. בנוסף, יש לחובתו הרשעות בעבירות של מסירת ידיעות כוזבות ופריצה לרכב משנת 2000. כן צוין, כי לחובתו של המבקש 2, עומדות הרשעות בעבירות סמים ובעבירות נוספות, והוא אף ריצה עונש מאסר בשנת 2006, למשך 6 חודשים.



לזכותם של המבקשים, זקף בית משפט השלום הן את הודאתם המיידית בכתב האישום המתוקן והן את הודאתם במשטרה, באופן המלמד על קבלת אחריות מצידם. בית המשפט אף התייחס לתסקירים אשר הוגשו לפניו: בעניינו של המבקש 1, ניתן תסקיר אשר לא כלל המלצה טיפולית, ואילו בעניינו של המבקש 2, המליץ שירות המבחן על הטלת צו שירות לתועלת הציבור (להלן: צו של"צ), תוך שהוא סוקר את נתוניו האישיים השונים ואת קשייו. בית משפט השלום לא התעלם מטענותיהם של הסנגורים, לפיהן, לאחר כניסת המבקש 1 והנאשם 3 לדירת המגורים הם נסוגו מתוכניתם ועזבו את הדירה מבלי שגנבו דבר. בית המשפט ציין, כי טענה זו אינה מופיעה בתסקירי שירות המבחן ואף לא בכתב האישום המתוקן, אך בסופו של יום, החליט בית המשפט לתת משקל לעובדה, כי לא נגנב דבר מאותה דירה. לאחר עריכת איזון בין כלל הנתונים, קבע בית משפט השלום בגזר דינו, כי "התוצאה המתקבלת אינה יכולה להיות כזו שלא תכלול השתתפות עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח גם אם לתקופות קצרות באופן משמעותי מאותה תקופה אליה כיוון התובע". בית המשפט הוסיף, כי לשיקולים לקולא יהיה "משקל ממתן", באופן שבו, לאחר ריצוי תקופת המאסר, יוכלו המבקשים להתמיד בניהול אורח חיים נורמטיבי. בית משפט השלום אף לקח בחשבון את פרק הזמן בו שהו המבקשים במעצר בית, וכן נתן דעתו להבחנה בין חלקו של המבקש 1 לבין חלקו של המבקש 2, בביצוע העבירות. על יסוד האמור לעיל, השית בית משפט השלום על המבקש 1 (ועל הנאשם 3), 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי תקופת מעצרו; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, בתנאים שפורטו בגזר הדין; וקנס בסכום של 2,500 ₪, או 25 ימי מאסר תמורתו. על המבקש 2, השית בית המשפט, 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי תקופת מעצרו; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, בתנאים שפורטו בגזר הדין; וקנס בסכום של 1,500 ₪, או 15 ימי מאסר תמורתו. הדיון בבית המשפט המחוזי 6. המבקשים, וכן הנאשם 3, הגישו ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, והשיגו על חומרת העונש אשר הושת עליהם. בערעורם, טענו המבקשים, כי אף אם לא נפלה שגגה מובהקת בגזר דינו של בית משפט השלום, היה ראוי לגלות כלפיהם מידה של חסד ורחמים ולהקל בעונשם, באופן שלא ייאלצו לרצות מאסר מאחורי סורג ובריח, אלא בדרך של עבודות שירות. עוד נטען על ידי המבקשים, כי שגה בית משפט השלום משלא נתן משקל מרכזי לחרטתם בזמן אמת ובעיקר לעובדה כי הם לא גנבו מהדירה פריטים כלשהם, שהיו ניתנים לגניבה בקלות.



אשר לנסיבותיו האישיות של כל אחד מהמבקשים, נטען לגבי המבקש 1, כי מדובר באדם שהעבריינות אינה חלק מאורח חייו והעבירה האחרונה בה הורשע הינה הוצאת רכוש צבאי מרשות הצבא, בגינה הוא ריצה מאסר בכלא צבאי. עוד נטען, כי המבקש 1 הקים עסק עצמאי, במו ידיו, והוא חרד מפני האפשרות שהעסק יקרוס, אם יאלץ לרצות עונש של מאסר בפועל. ביחס למבקש 2, נטען כי הוא החל בטיפול שיקומי בנושא סמים מיוזמתו, באגף הרווחה בעיריית נתניה. נוסף על כך, ציין סנגורו את העובדה, כי המבקש 2 שהה במעצר בית מלא במשך שנה, וביקש לתת לכך משקל, לעניין גזר דינו. 7. ביום 4.4.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורם של המבקשים. בפסק דינו, קבע בית המשפט המחוזי, כי "לא נפלה שגגה בגזר-דינו של בית-משפט קמא. הענישה היא מאוזנת, מידתית וראויה ונוטה לכך הקולא". בית המשפט המחוזי עמד על אופייה של העבירה בה עסקינן, וציין, כי מדובר בפריצה אשר תוכננה היטב, ואשר כללה הצטיידות במפתח מותאם וארסנל מגוון של כלי פריצה. אשר למבקש 1 ולנאשם 3, קבע בית המשפט המחוזי, כי הם יכלו להתעשת ולחזור בהם מן התכנון, אלא שהם היו "נחושים בדעתם להוציא את התכנון מן הכוח אל הפועל". בהתייחס למבקש 2, נקבע, כי על אף שעבירת הקשר לא יוחסה לו, לא היתה מחלוקת על כך, כי הוא הסיע את חבריו למקום האירוע, בודעו שהם מתכננים פריצה, והמתין להם ברכב, במטרה למלט אותם לאחר ביצוע המעשה. משכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי "גם לגביו [המבקש 2] מדובר, על-כן, באירוע שאינו ספונטני, אלא תוך ידיעה מראש על הצפי לביצוע הפריצה". בהתייחס לטענת החרטה, קבע בית המשפט המחוזי, כי לא מצא כל פגם בקביעותו של בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי ציין, לעניין זה, כי "הטיעון כי המערערים [המבקשים] חזרו בהם בזמן אמת מכוונתם לגנוב רכוש, הוא טיעון עובדתי מובהק, ואם אכן היה מוסכם, צריך היה לבוא לידי ביטוי בכתב האישום". עוד נקבע, כי אם הם אכן התחרטו בזמן אמת, ניתן היה לצפות, כי עניין זה יתעורר במהלך שיחתם עם שירות המבחן, אך הדבר לא עלה באותן שיחות. בית המשפט המחוזי ציין בהקשר זה, כי "משבחרו [המבקשים] לא להעלות נושא זה, נראה שהם עצמם לא התייחסו לטיעון ברצינות". עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי צדק בית משפט קמא כאשר החליט שלא להסתפק, במקרה דנן, בענישה שאינה כוללת רכיב של מאסר מאחורי סורג ובריח. בית המשפט המחוזי הוסיף, כי אין זה המקרה להתחשבות יתר, ועמד על הנזק הגלום בעבירת ההתפרצות. בית המשפט המחוזי ציין בפסק דינו, כי "בית-משפט קמא יצר מדרג ענישה הולם בין אורן ויוסי [המבקש 1 והנאשם 3] לעומת ארנולד [המבקש 2] ונתן בכך ביטוי לחלקם המדויק והספציפי של כל אחד מהעבריינים שבפנינו". על יסוד האמור, קבע בית המשפט המחוזי, כי לא נפלה שגגה בהחלטתו של בית משפט השלום, ודחה את ערעוריהם של המבקשים, ושל הנאשם 3.



יצוין, כי הנאשם 3 לא הגיש בקשת רשות ערעור על גזר דינו.

בקשות רשות הערעור

המבקש 1 (רע"פ 2966/13)

8. בבקשת רשות ערעור שהגיש המבקש 1, באמצעות בא-כוחו, עו"ד פרידמן, הוא חזר על עיקרי טענותיו, כפי שאלו הועלו בפני בית המשפט המחוזי. עו"ד פרידמן טען, כי המקרה דנן מתאפיין בנסיבות ייחודיות, לפיהן, המבקש ושותפו אמנם פרצו לדירה, אך לא גנבו ממנה מאומה. לטענתו, יש לזקוף זאת לזכותו של המבקש ולראות בכך חרטה מלאה מצידו. עוד הוסיף וטען עו"ד פרידמן, כי המבקש הביע חרטה כבר בחקירתו במשטרה ושיתף פעולה עם חוקריו, באופן המצדיק הקלה בעונשו. עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא משלא נתן משקל מספק בגזר-דינו לתקופה הארוכה, תקופה של כ- 9 חודשים, בה היה נתון המבקש במעצר בית מלא. עו"ד פרידמן הוסיף, כי היה מקום ליתן משקל גבוה יותר להודאתו של המבקש בבית המשפט, ולחסכון בזמן השיפוטי.

לגישתו של עו"ד פרידמן, יש להעניק למרשו רשות ערעור, לנוכח קיומה של סוגיה אנושית ומצפונית, לאור נסיבותיו האישיות של המבקש, ובשל הנזק הרב שעלול להיגרם לו משליחתו למאסר מאחורי סורג וברית. כנטען בבקשה, גדל המבקש בילדותו, על רקע אלימות במשפחה מצד אביו, כאשר המערכת המשפטית היתה בכללותה מאיימת וכוחנית. המבקש נשר מבית הספר לאחר שבע שנות לימוד וסייע בפרנסת המשפחה, בעל כורחו. אף בשירותו הצבאי לא הצליח המבקש להתמיד ושוחרר מחמת "חוסר התאמה". כיום, מנסה המבקש לשקם את חייו, הוא נשוי ואב לשני ילדים קטנים, ועובד כשותף במסגרייה. עו"ד פרידמן טען בנוסף, כי שליחתו של המבקש למאסר בפועל, הינה מיותרת, הן מבחינת ההרתעה האישית והן מהבחינה הציבורית, וביקש להקל בעונשו, על ידי הפחתה מעונש המאסר בפועל שהושת עליו, והמרתו במאסר על דרך של עבודות שירות.

המבקש 2 (רע"פ 2907/13)

9. בבקשת רשות הערעור שהגיש המבקש 2, באמצעות בא-כוחו, עו"ד שרמן, הוא חזר על עיקרי טענותיו, כפי שאלו הועלו בפני בית המשפט המחוזי. עו"ד שרמן טען, כי הטלת עונש מאסר בפועל, אינה סבירה בנסיבות המקרה, והדגיש, בהקשר זה, את המלצת שירות המבחן בעניינו של המבקש, אשר המליץ על ענישה בדרך של "צ. אף בבקשה זו נטען, כי בית משפט קמא לא נתן משקל ראוי לחרטתו ולהודאתו המיידית של המבקש, ולעובדה שבסופו של יום, לא בוצעה כל גניבה מהדירה. עוד טען עו"ד שרמן, כי שגה בית משפט קמא, כאשר לא ייחס חשיבות לעובדה, כי המבקש שהה במעצר מאחורי סורג וברית למשך חודש ימים, ובמעצר בית למשך למעלה משנה. לטענתו, "ראוי כי בית משפט נכבד זה יטמיע עיקרון משפטי למערכת הענישה, לפיו על הערכאות לתת משקל למשך מעצר בית בו שהה נאשם במסגרת ההליכים המשפטיים נגדו".



לטענתו של עו"ד שרמן, מתסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש, עולה תמונת חיים קשה. הוריו של המבקש התגרשו כאשר הוא היה כבן 9, ובהיותו הבן הבכור במשפחה, הוא נאלץ ליטול על עצמו מחויבויות, שהוא לא היה מוכן להן, נפשית ופיזית. כנטען, בגיל 16, החל המבקש לעשן סמים ומשלב זה ואילך הוא המשיך להתדרדר. כיום, עושה המבקש מאמצים לתפקד ולקיים אורח חיים נורמטיבי, הבא לידי ביטוי ביציבות תעסוקתית וביחסים הבין-זוגיים. עוד הזכיר עו"ד שרמן, את התוכנית הטיפולית בה מצוי המבקש, ביחידה לטיפול בהתמכרויות "בית חוסן" ואת רצונו העז להשתקם. בהקשר זה, טען עו"ד שרמן, כי בקשתו מעוררת סוגייה אנושית ושיקומית מהמעלה הראשונה, בשל הנזק הרב שעלול להיגרם למבקש, עקב שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריח, דבר אשר יגדע את הליך השיקום בעניינו. לבסוף, עתר המבקש מבית המשפט, להורות על ריצוי מאסרו בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

10. למקרא האמור בבקשות לרשות ערעור ובצרופותיהן, נחה דעתי כי אין עילה להיענות להן. כלל נקוט עימנו מימים ימימה הוא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי", בפני בית-משפט זה, תינתן באופן חריג ובמקרים ייחודיים, בהם מתעוררת שאלה עקרונית, בעלת חשיבות משפטית או ציבורית נכבדה, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה, או כאשר דחיית הבקשה עשויה לגרום למבקש עיוות דין (ראו, מבין רבים אחרים, רע"פ 964/13 אורי נ' מדינת ישראל (12.2.2013); רע"פ 1967/13 חסן נ' מדינת ישראל (24.3.2013); רע"פ 2742/13 עיסא נ' מדינת ישראל (28.4.2013); רע"פ 2744/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (30.4.2013)). בנידון דידן, בקשות רשות הערעור שלפניי, אינן מעלות כל שאלה משפטית או ציבורית רחבת היקף, וכל טענותיהם של המבקשים נוגעות במישור לעניינם האישי בלבד. בנסיבות אלה, ברי כי דין הבקשות להידחות.

יתרה מזאת, עיון מדוקדק בבקשות מגלה, כי הלכה למעשה, מדובר בניסיון לערעור נוסף על פסק דינו של בית משפט השלום, ואף מסיבה זו, אין הבקשה עומדת בתנאים הנהוגים למתן רשות ערעור. כפי שקבעתי, פעמים רבות, אין בידי לאפשר מעין "מקצה שיפורים" במסגרת הליך משפטי נוסף (ראו, לעניין זה, רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012); רע"פ 378/13 חאג יחיא נ' מדינת ישראל (27.1.2013); רע"פ 2061/13 כהן נ' מדינת ישראל (21.3.2013); רע"פ 2129/13 זכרי נ' מדינת ישראל (7.4.2013)). אף מטעם זה, דין הבקשה להידחות.



עוד ראוי להזכיר את ההלכה המושרשת, ולפיה, טענות בדבר חומרת העונש, אינן מהוות, כשלעצמן, עילה לדיון ב"גלגול שלישי", בפני בית-משפט זה, אלא במקרים נדירים, המגלים סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת (רע"פ 1749/13 דשן נ' מדינת ישראל (14.3.2013); רע"פ 2063/13 שטרול נ' מדינת ישראל (7.4.2013); רע"פ 2638/13 עובדיה נ' מדינת ישראל (28.4.2013)).

11. למעלה מן הצורך, אבקש לייחד מספר מילים לגופו של עניין. לאחר שבחנתי את פסקי הדין של הערכאות הקודמות, הגעתי למסקנה, כי אין בעונש שהושת על המבקשים כל סטייה ממדיניות הענישה המקובלת, בעבירות מסוג זה. שתי הערכאות עמדו, הן על חומרת המעשים, שכללו תכנון מדוקדק וקפדני, והצטיידות בכלי פריצה רבים ומגוונים, והן על חומרת העבירה שעניינה התפרצות לדירה או לבית עסק. יפים לענייננו, הדברים שנאמרו בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008):

"[...] פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם' - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם". (פסקה 8 לפסק-הדין, וראו גם, רע"פ 6285/12 וקנין נ' מדינת ישראל (29.8.2012)).

עוד ראוי לציין, כי בית משפט קמא לא התעלם מחרטתם של המבקשים, מהודאתם בכתב האישום המתוקן, וכן מהעובדה כי המבקשים היו נתונים במעצר בית, לתקופה ממושכת. עם זאת, קבע בית משפט קמא, ולטעמי בצדק רב, כי באיזון הכולל, יהיה לנתונים אלה, "משקל ממתן", ככל שהדבר נוגע למידת העונש. בית המשפט המחוזי, אשר דן בערעורם של המבקשים, החליט שלא להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, ואף ציין, כי העונש שהושת על המבקשים הינו מאוזן, מידתי, ראוי, ואף נוטה לקולא. בקביעה זו של ערכאת הערעור, אין מקום להתערב.

אשר לטענתו של בא-כוחו של המבקש 2, לעניין המלצתו של שירות המבחן להסתפק בצו של"צ, אציין, כי, ככלל, בתי המשפט מייחסים חשיבות רבה לעמדתו של שירות המבחן, אך הם אינם כבולים בהמלצותיו. הלכה פסוקה היא, כי על בית המשפט היושב על המדוכה "לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם". (רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל (5.1.2010); וראו גם, רע"פ 654/13 אבו בכר נ' מדינת ישראל (26.2.2013); אהרון ברק "התסקיר וקצין המבחן למבוגרים" מבחר כתבים כרך א 653 (2000)). לפיכך, לא נפל כל פגם בהחלטה שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן, בעניינו של המבקש 2.

12. סיכומם של דברים, לא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינם של המבקשים במסגרת הליך שיפוטי נוסף, והנני דוחה את הבקשות למתן רשות ערעור.

המבקשים יתייצבו לריצוי עונשם ביום 23.5.2013, עד לשעה 10:00, בימ"ר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותם תעודת זהות או דרכון, ועותק מהחלטה זו. על המבקשים לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: ***** או *****.

ניתנה היום, כ"ה באייר התשע"ג (5.5.2013).